

ת"פ 15958/06/13 - מדינת ישראל נגד סנאד מערוף

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 15958-06-13 מדינת ישראל נ' מערוף
בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
סנאד מערוף

05 ינואר 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלעד אמיר

הנאשם נוכח

ב"כ הנאשם עו"ד וולף גל מטעם הסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אמרת נאשם מיום 22/11/11 בשעה 14:43 מתקבלת **מסומנת ת/1**;
דו"ח פעולה של פקד שלומי הרוש מתאריך 22/11/11 מתקבל **מסומן ת/2**;
צילום הסכינים מתקבל **מסומן ת/3**;
מזכר השוטר לירון דנוך מיום 22/11/11 **מסומן ת/4**;
דו"ח מעצר של הנאשם מיום 22/11/11 **מסומן ת/5**.

ניתנה והודעה היום ד' שבט תשע"ד, 05/01/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כמצוות המחוקק הריני מודיעה בזאת זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

העובדות

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה- עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על-פי עובדות כתב האישום, בתאריך 22/11/11 בסמוך לשעה 11:50 ברח' רוז'ניסקי בשוק בראשון לציון, החזיק הנאשם, מתחת לכסא בתא הנוסעים ברכבו, שני סכינים עטופים בשקית ניילון ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה. לפיכך הועמד הנאשם לדין בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.

משנדרש הנאשם להשיב לכתב האישום, הודה בהחזקת הסכינים אך טען שהחזיקם למטרה כשרה. לדבריו, מדובר בשתי סכינים שנרכשו יחד זמן מה טרם תפיסתם ברכבו, לצורך שימוש ביתי- שחיטת כבש בחג המוסלמי- חג הקורבן. אלא שאותם סכינים נשכחו ברכבו עד לתפיסתם על-ידי השוטר.

לחילופין טען, כי היה ובית המשפט ידחה את טענתו לפיה ההחזקה הייתה למטרה כשרה, הרי שיש בכל מקרה לזכותו מן המיחוס לו בשל העובדה כי החיפוש שנערך ברכבו נעשה תוך חריגה מסמכות ולפיכך יש לפסול את הראיה שהושגה בעקבות החיפוש.

לאחר שמיעת הראיות בתיק זנח הנאשם את הטענה בדבר אי חוקיות החיפוש ומיקד טענותיו בשאלת ההחזקה הכשרה.

פרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה, הוגשו לתיק בית המשפט, בהסכמה, דו"ח הפעולה של פקד שלומי הרוש שתפס את הסכין ברכבו של הנאשם, תמונת הסכינים, דו"ח המעצר של הנאשם ואמרתו במשטרה.

- מדו"ח הפעולה של פקד שלומי הרוש- **ת/2**, עולה כי בחיפוש שנערך ברכב שהיה בחזקת הנאשם, נמצאו מתחת למושב שסמוך לנהג, בו קיים מקום לאחסון, שני סכיני מטבח גדולים, עטופים בתוך שתי שקיות ניילון.

- מהתמונות שהוגשו לתיק בית המשפט **ת/3** עולה כי מדובר בסכינים חדשות, זהות לחלוטין בגודלן ובצורתן.

- דו"ח המעצר **ת/5** מתעד את תגובתו של הנאשם במועד בו הודע לו על מעצרו בגין החזקת סכין, ולפיה אמר

עמוד 2

הנאשם: "מהשוק קניתי".

- אמרתו של הנאשם **1/ת** ממנה עולה כי הנאשם מסר גרסה לפיה הסכינים נקנו בשוק לפי חג הקורבן, הונחו על ידו באוטו ונשכחו במקום.

הנאשם הסביר כי הסכינים נקנו כדי לשחוט כבשים בחג הקורבן, חג שעובדתית חל בתאריך 06/11/11, קרי כשבועיים וחצי לפני המועד בו נתפסו על-ידי השוטר.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

בחקירתו הראשית שב וטען כי שכח את הסכינים ברכב וכי הסכינים מלכתחילה יועדו לצורך שימוש ביתי כשר- שחיטת כבשים בחג הקורבן.

הנאשם מסר כי הלכה למעשה מי שקנה את הסכינים היה אחיו הקטן ולא הוא.

בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על גרסתו זו בנחרצות.

כשנשאל לפשר ההבדל בגרסתו שעה שבבית המשפט טען כי הסכינים נקנו על-ידי אחיו, בעוד בחקירתו במשטרה מסר כי הסכינים נקנו על ידו, הסביר כי ביקש לחסוך מאחיו את ההתמודדות עם חקירה משטרתית משום שאחיו צעיר בגילו ומעולם לא נחקר במשטרה. בנסיבות הללו לקח על עצמו גם את קניית הסכינים.

הנאשם שלל מכל וכל את האפשרות כי הסכינים נרכשו לצורך ביצוע עבירה כלשהי.

דין והכרעה

השאלה היחידה העומדת לדין בעניננו הינה השאלה האם החזקת הסכין על-ידי הנאשם הינה החזקה למטרה כשרה, כמשמעותה בסעיף האישום, ובאם הוכחה מטרה זו בעדות הנאשם.

העברת הנטל להוכחת כשרות החזקת הסכין אל כתפי הנאשם נועדה להקל עם גורמי האכיפה, תוך הטלת הסיכון באישום פלילי, ובהעדר ראיות לחוקיות החזקת הסכין, על הנאשמים ותוך העלאת הרתעה כלפי נושאי סכינים באשר הם.

בסעיף 186 לחוק העונשין נקבע כי החזקת הסכין אסורה למעט אם הוכח כי הוחזקה למטרה כשרה. הפסיקה קבעה לא אחת כי כדי להוכיח מטרה כשרה, על הנאשם להראות כי החזקת הסכין באותה עת ממש נועדה לצורך מטרה ספציפית, ידועה וברורה מראש.

במקרה שבפנינו מצאתי את גרסת הנאשם בדבר העובדה כי רכש את הסכינים במטרה לעשות בהן שימוש עתידי הקשור

בשחיתות כבשים וכי שכח אותן ברכב כגרסה מהימנה לחלוטין. משכך מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתו ולקבוע על בסיסה ממצאים שבעובדה.

סבורה אני כי טענת השכחה הוכחה במקרה זה כנדרש.

כבר מהרגע הראשון שהסכינים נתפסו ברכב, על-ידי השוטר, טען הנאשם כי קנה את הסכינים זמן מה לפני כן לצורך החג ושכח אותן ברכב (ר' בענין זה אמרת הנאשם ת/1, דו"ח הפעולה של השוטר בו מובאת גרסתו של הנאשם ת/2, ודו"ח המעצר של הנאשם ת/5).

הנאשם חזר על גרסתו זו בעקביות גם במעמד מתן המענה לאישום וגם בעדותו בבית המשפט, בחקירתו הראשית והנגדית.

גרסתו זו לא נסתרה ולא קועקעה בחקירתו הנגדית והיא גם הגיונית ומתיישבת עם מכלול הנסיבות, כפי שיפורט להלן.

ב"כ המאשימה טען כי העובדה שהנאשם מסר לשוטר שלומי הרוש כי קנה את הסכינים כשבוע וחצי לפני תפיסתם ברכב, מלמדת כי קנה אותם הלכה למעשה אחרי חג הקורבן, שכן חג הקורבן חל כשבועיים וחצי טרם תפיסת הסכינים. עוד טען כי העובדה שהנאשם מסר בבית המשפט כי אחיו היה זה שקנה את הסכינים גם היא פוגמת במהימנות ובמהימנות גרסתו.

אומר עתה ומייד כי איני רואה את הדברים עין בעין עם ב"כ המאשימה בענין זה.

בכל הנוגע לעיתוי רכישת הסכינים - בכל אחת ואחת מההזדמנויות, טען הנאשם בנחרצות כי קנה את הסכינים טרם חג הקורבן. העובדה כי לא דייק במועדים בנוגע לעובדה כי החג חל לפני כשבועים וחצי או כשבוע וחצי, אין בה כלל ועיקר כדי ללמד שהוא אכן רכש את הסכינים אחרי חג הקורבן. לכל היותר יש בה כדי להצביע כי חל אצלו בלבול במנין השבועות. בלבול שמטבע הדברים יכול לקרות לכל אדם שאינו בבחינת מכונת דיוק אוטומטית.

בכל הנוגע להבדל בין הגרסאות באשר לרכישת הסכינים, לא מצאתי כי מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורש עדותו של הנאשם. אלא לכל היותר בהבדל הנוגע לנסיבות האופפות את ביצוע העבירה.

מעבר לכך, על מנת שסתירה תחשב כסתירה מהותית, היא צריכה להיות מכוונת מטרה שיש בה כדי תועלת לגרסת הנאשם. בנסיבות בהן הנאשם ממילא מודה בהחזקת הסכינים, מודה כי היה מודע לרכישתן והוא היה זה שהטמין ברכב, אין כל תכלית מעשית לטענה כי נקנו בידי האח, שכן אין בה כדי לחלץ את הנאשם מהחזקה עצמה.

הדבר מלמד כי גרסת הנאשם לפיה מסר מלכתחילה כי רכש את הסכינים על ידו, אכן נועדה למנוע מאחיו את עגמת הנפש הכרוכה בחקירה משטרתית שלא לדבר על התוצאות האפשריות הכרוכות בכך.

העובדה שהסכינים נתפסו במקום שלא היה גלוי לעין אלא היו מונחות באותו תא שהיה צמוד למושב הנהג, מחזקת את

האפשרות שהנאשם שכח את דבר קיומן ברכב, והופכת אותה לאפשרות סבירה בהחלט. אין מדובר בסכינים שהיו גלויות לעין אלא מונחות בתוך אותו תא פנימי, ובנסיבות הללו האפשרות שהנאשם שכח דבר קיומן היא אפשרות סבירה.

זאת ועוד, העובדה כי מדובר בשתי סכינים זהות לחלוטין, חדשות, המצויות באריזתן המקורית, תומכת גם היא בגרסת הנאשם כי נרכשו יחדיו לצורך שימוש עתידי כשר, והופכת אותה לגרסה סבירה בהחלט.

פסיקה עדכנית של בית המשפט המחוזי בעפ"ג 29225-02-11 בענין אבו מדיעם נ' מ"י קובעת כי טענת שכחה כמו כל טענה אחרת, היא טענה אפשרית ולגיטימית בעבירה של החזקת סכין אם הוכחה כנדרש, וניתן לקבלה ולזכות את הנאשם הטוען אותה.

בנסיבות בהן נתתי אמון מלא ובלתי מסוייג בגרסת הנאשם, מצאתי כי גרסתו בנוגע לנסיבות רכישת הסכינים ושכחתן ברכב הוכחה כנדרש, בשים לב שהינה הגיונית ומתיישבת גם עם הנסיבות- מקום החזקת הסכינים ברכב וסוג הסכינים שנתפסו.

כאן המקום לציין בקצרה כי ראיתי את הנאשם בעומדו על דוכן העדים והתרשמתי ממנו באופן בלתי אמצעי.

הנאשם עשה עלי רושם מהימן. התרשמתי כי הנאשם הינו אדם פשוט ולא מתוחכם שהשיב באופן כנה לכל השאלות אותן נשאל.

התרשמתי זו מתחזקת על רקע העובדה כי גם במפגש עם השוטר, הסכים הנאשם לחיפוש ברכב, שיתף פעולה באופן מלא, ומסר לשוטר מיוזמתו אינפורמציה שהיה בה כדי פוטנציאל לפגוע בו, עת אמר לשוטר כי מס' ימים קודם לכן נעצר בחשד לביצוע עבירת התפרצות.

זאת ועוד, כבר בהזדמנות הראשונה מסר הנאשם כי מדובר בסכינים שלו וזאת חרף העובדה כי נתפסו ברכב שלא היה בבעלותו ואשר אין מחלוקת ששימש גם אנשים אחרים.

התנהלותו כולה מלמדת ומצביעה על נאשם שאינו מניפולטיבי או שסבר שיש לו ממה לחשוש ומה להסתיר.

היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של החזקת סכין שלא כדין הוא יסוד "המודעות" (ר' קדמי "על הדין בפלילים חוק העונשין" חלק רביעי בעמ' 2106). "מודעות" הינה מודעות לטיב המעשה ולטיב ההתנהגות שבה נקט הנאשם. "מודעות" נגזרת מידיעה ומדובר בהבנת מהותו של המעשה.

במקרה של שכחה, לא מתקיים ולא יכול להתקיים היסוד הנפשי של "מודעות" ומשכך הנאשם לא היה מודע ולא ידע כי הסכינים נמצאות ברכב כאשר הן נתפסו בו.

אני סבורה כי הנאשם עמד בנטל, המוטל עליו, להוכיח- ברמה של "מאזן ההסתברויות" האזרחי כי מלכתחילה החזיק בסכינים למטרה כשרה- קנה אותן למטרת שחיטת כבשים בחג.

זו הייתה מטרת החזקת הסכינים שנתפסו ברכבו, ולא יכול להיות ספק כי מטרה כשרה היא.

כמו כן, אינני סבורה כי הנאשם "בחר להמנע" מהותרת הסכין בביתו אלא הוא שכח שהסכין נותרה ברכבו.

לא היתה כאן פעולה מודעת מצד הנאשם, ובנסיבות הללו כאמור, לא הוכח קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה.

מכל האמור אני קובעת כי הנאשם הרים את הנטל הראייתי המוטל עליו ולפיכך הנני מזכה אותו מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ד' שבט תשע"ד, 05/01/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי אפרת אלבכר